

Arrest

nr. 216 697 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. MELIS
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. DENYS *loco* advocaat K. MELIS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, komt België binnen op 28 augustus 2010 en dient een asielaanvraag in op 30 augustus 2010.

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 57 319 van 3 maart 2011 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

De asielaanvraag van verzoeker wordt doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Op 17 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toe weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 76 190 van 29 februari 2012 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 juni 2012 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 180 189 van 27 december 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 21 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad nr. 180 190 van 27 december 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 9 februari 2013/19 augustus 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 september 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 17 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 9 februari 2013/19 augustus 2013 onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad nr. 180 191 van 27 december 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 30 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 134 822 van 9 december 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 28 februari 2015 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 december 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na vernietiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 9 februari 2013/19 augustus 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 200 211.

Op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na vernietiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 28 juni 2012 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 februari 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tegen de beslissingen van 16 februari 2017 is gekend onder het rolnummer 202 992.

Op 14 juni 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport opgesteld.

Op 15 juni 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 221 963.

Op 15 juni 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : D.

voornaam : I.

geboortedatum : (...) 1983

geboorteplaats : F.

nationaliteit: Burkina Faso

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/06/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1/3/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voorwederzijdse slagen en verwondingen

PV BR.43.L3.029715/2Q18 van de politie zone van Midi

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van gezinsleven,

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert gezien de feiten van openbare orde (toebrengen van wederzijdse slagen en verwondingen). Bovendien werd zijn aanvraag 9ter dd. 28/06/2012 onontvankelijk verklaard op 13/02/2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen minderjarige kinderen heeft in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“PREMIER MOYEN

Pris de la violation de l'article 6 de la Convention EDH, des articles 1er, 74/11 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de la présomption d'innocence, des principes de bonne administration, en ce compris le devoir de prudence et de minutie et l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, et du défaut de motivation adéquate

16. Suivant une lecture bienveillante de la motivation, loin d'être explicite, la partie adverse se fonde sur l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 1° et 2°, et par ricochet sur les articles 74/14, § 3, 1°, et 1er, § 2, 4°, de la loi du 15.12.1980.

En effet, la décision renvoie à l'ordre de quitter le territoire adopté le 14.06.2018, et pour lequel aucun délai pour le départ volontaire n'a été accordé.

Des faits d'ordre public sont par ailleurs invoqués.

17. Quant à la durée de l'interdiction d'entrée, le requérant l'ignore, puisqu'il est mentionné deux durées différentes au coeur même de la motivation : 3 ans, et 2 ans.

18. Sur l'ensemble de ces éléments, les observations suivantes s'imposent.

Première branche

19. La motivation contient une contradiction intrinsèque, laquelle vicie son objet même dans la mesure où le requérant reste sans savoir de quelle durée est l'interdiction d'entrée.

La partie adverse vise d'abord une interdiction d'entrée de 3 ans, pour ensuite, dans sa motivation, justifier qu'une interdiction d'entrée de 2 ans, serait proportionnelle en l'espèce.

La partie adverse viole donc son obligation de motivation, ce qui suffit à justifier l'annulation de la décision entreprise.

Deuxième branche

20. La motivation du risque de fuite se fonde d'une part sur l'existence d'un précédent ordre de quitter, du 01.03.2017, auquel il n'a pas été donné suite.

Cette motivation est inadéquate et viole l'article 74/11 et, par ricochet, les articles 74/14, § 3, 1° et 1er de la loi du 15.12.1980 (l'article 74/14 visant l'absence de délai pour quitter le territoire et le risque de fuite comme un des motifs le justifiant; et l'article 1er définissant ce risque), pour les raisons suivantes.

21. L'article 3 de la directive 2008/115 définit le « risque de fuite » comme « le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite ».

Dans un arrêt du 5 juin 2015, C-146/14 PPU, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que :

« 66 Il importe de rappeler, premièrement, que la notion de risque de fuite est circonscrite à l'article 3, point 7, de la directive 2008/115, qui le définit comme le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite.

67 Deuxièmement, l'existence d'un tel risque de fuite est l'une des raisons expressément énumérées à l'article 15, paragraphe 1, de la directive 2008/115 comme justifiant le placement en rétention d'un 6 au point 61 du présent arrêt, cette disposition précise qu'une telle rétention peut uniquement avoir lieu lorsque d'autres mesures suffisantes, mais moins coercitives, ne peuvent être appliquées efficacement dans un cas particulier. [...]

70 Par ailleurs, ainsi que la Cour l'a déjà constaté, toute appréciation concernant un risque de fuite doit se fonder sur un examen individuel du cas de l'intéressé (voir arrêt Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, point 41). En outre, conformément au considérant 6 de la directive 2008/115, les décisions prises en vertu de cette directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs »

La Cour de justice de l'Union européenne a également jugé que « le respect du principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure de retour établie par ladite directive, y compris l'étape relative à la décision de retour, dans le cadre de laquelle l'État membre concerné doit se prononcer sur l'octroi d'un délai de départ volontaire au titre de l'article 7 de cette même directive ».

22. En droit belge, l'article 1er, 11°, de la loi du 15 décembre 1980 définit le « risque de fuite » comme « le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux » (nous soulignons).

L'article 1er, § 2, de la loi, inséré par la loi du 21 novembre 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 ajoute que :

« Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas:

1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement;

3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers;

4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou à déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes:

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue;

c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre;

d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale;

e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre Etat membre;

5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre Etat membre, ni levée ni suspendue;

6° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement;

7° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale;

8° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres Etats membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour;

9° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;

10° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour;

11° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. »

Lors des travaux préparatoires de la loi du 21 novembre 2017, le législateur a précisé que :

« [...] l'existence d'un risque de fuite actuel et réel est évaluée au cas par cas et sur la base d'un ou de plusieurs critères objectifs énumérés à ce paragraphe. Le ou les critères objectifs pris en considération ne suffiront donc pas à eux seuls à établir l'existence d'un tel risque.

Il est précisé que toutes les circonstances particulières du cas d'espèce devront être prises en considération dans le cadre de cette évaluation. Le but est d'éviter qu'il puisse être conclu automatiquement à l'existence d'un risque (non négligeable) de fuite en présence d'un ou de plusieurs faits figurant dans la liste. [...]

Ainsi, il se peut que, dans un cas, le risque (non négligeable) de fuite puisse être établi sur base d'un ou de plusieurs faits, alors que, dans un autre cas, ces mêmes faits ne permettent pas de conclure à son existence, et ce parce que les circonstances propres à chacune de ces deux situations individuelles sont différentes. Ces circonstances peuvent notamment être liées à la vie familiale de l'intéressé, à son état de santé, à son âge, à sa personnalité ou encore à son comportement. Pour déterminer s'il existe ou non un risque (non négligeable) de fuite, l'autorité compétente devra examiner chaque situation individuelle dans sa globalité. Par ailleurs, il y a lieu de rappeler que le fait qu'un étranger présente un risque de fuite ne suffit pas à justifier son maintien ou la prolongation de celui-ci. Conformément à l'enseignement de la Cour de Justice, dans l'affaire Madhi, il y a lieu de vérifier d'abord si une mesure moins coercitive peut être appliquée efficacement. Ce n'est que si une telle mesure n'est pas possible que l'administration devra vérifier si un risque de fuite existe (encore). A cette occasion, la Cour a précisé que cette appréciation doit tenir compte de toutes les circonstances factuelles entourant la situation de l'intéressé et que l'absence de documents d'identité peut être pris en compte (arrêt Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, point 72) » (nous soulignons).

23. La partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des circonstances de l'espèce pour établir l'existence d'un risque de fuite.

La décision attaquée se borne en effet à constater que le requérant a fait l'objet d'un précédent ordre de quitter le territoire pour juger de l'existence d'un risque de fuite (et donc, suivant une lecture bienveillante de l'acte attaqué, invoquant l'article 1er, § 2, 4° de la loi).

Ce faisant, la partie averse procédé à une application automatique du critère, laquelle voulait précisément être évitée par le législateur, sans tenir compte des circonstances d'espèce.

En effet, le requérant qui réside en Belgique depuis 2010 a immédiatement sollicité une protection internationale dans notre pays.

Dès avant la clôture de celle-ci, il a sollicité une régularisation de séjour tant humanitaire, que médicale.

Toutes les décisions négatives prises ont toujours été contestées devant Votre Conseil.

Il est suivi, depuis son arrivée, par le même conseil, mais également, par le centre ULYSSE (suivi médical et psychologique).

Il a sollicité, et obtenu, une aide sociale (pièce 3), et dispose désormais, depuis récemment, d'un logement (pièce 4).

Il ne s'est jamais caché ni ne s'est jamais soustrait à une convocation ou toute autre mesure de contrainte. Les autorités connaissent sa présence sur le territoire depuis lors, de même que tous les motifs qui ont justifiés tant sa venue, et ses différentes demandes de séjour, régulièrement actualisées.

Dans ce contexte, il est patent que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances d'espèce et a procédé à une application automatique des articles 74/14 et 1er, §2, 4° de la loi, en violation de ces dispositions.

24. Dans deux arrêts récents, Votre Conseil a été jugé que le moyen pris de la violation de l'article 74/14, § 3, 1°, était sérieux, compte tenu de l'absence de prise en considération des circonstances de la cause pour établir le risque de fuite.

Ainsi, dans son arrêt n° 201 920 du 29 mars 2018, le Conseil a ainsi considéré que : « Zoals reeds vermeld', wordt verzoekster verweten na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag te hebben ingediend. Verzoekster stelt naar eigen zeggen dat zij in november 2017 naar België reisde, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist. Verzoekster was dus minderjarig bij binnenkomst in België en is pas zeer recent meerderjarig. Hoewel de Raad, samen met verwerende partij, in de bestreden beslissing kan lezen dat met een aantal omstandigheden eigen aan het geval rekening werd gehouden, kan de Raad noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier opmaken dat ook rekening is gehouden met verzoeksters minderjarigheid bij haar binnenkomst in België en tijdens het grootste gedeelte van haar verblijf alhier. Niettemin maakt haar eerdere minderjarigheid wel een specifieke omstandigheid uit waarmee rekening moet worden gehouden bij het bepalen of de feiten of handelwijzen, omschreven in het objectief criterium, haar redelijkerwijs kunnen worden toegeschreven of verweten. De verweernota laat niet toe anders te besluiten. Het eerste middel is in de besproken mate ernstig ».

25. Il ressort de ce qui précède que la motivation de l'ordre de quitter le territoire n'est pas adéquate au regard des articles 74/11, § 1er, alinéa 2, 1° et 2°, 74/14, § 3, 1°, et 1er, § 2, 4°, de la loi du 15.12.1980, lesquels sont violés. La partie adverse a également omis de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments de la cause. Le principe de proportionnalité est également violé.

Troisième branche

26. La décision se fonde par ailleurs sur des prétendus faits d'ordre public. A cet égard, les observations suivantes s'imposent.

27. Le requérant rentrait, le 14.06.2018 vers 16h d'une consultation médicale au centre ULYSSE où il est suivi (en psychiatrie et psychologie). Dans une rue à Saint-Gilles où des terrasses (tables et chaises) bordent les deux côtés du trottoir, il s'est mis sur le côté (soit derrière une table) pour laisser passer quelqu'un qui sortait du bar. La dame (assise en terrasse) derrière qui il s'est stationné l'a interpellé lui demandant pourquoi il se stationnait là. Il a expliqué que c'était uniquement pour laisser passer la personne, mais elle n'a pas voulu l'entendre, au point qu'elle s'est levée, et qu'elle a giflé le requérant. Ne souhaitant pas de problèmes, celui-ci n'a pas réagi et a poursuivi son chemin. Elle l'a retenu, tirant ses vêtements. Un groupe de personnes est arrivé à ce moment et, sans raison, se sont mis à tabasser le requérant. Des personnes sont venues les séparer. Il lui a été conseillé d'appeler la police pour qu'ils interviennent. La dame a renversé la table, le groupe s'est encouru. Beaucoup de témoins étaient présents et ont manifesté au requérant leur accord pour témoigner. Le requérant a été emmené à l'hôpital et, ensuite, interrogé. Les photographies et les documents médicaux ont été conservés par la police.

Il ressort de ces éléments que le requérant a en réalité été victime d'une agression, et qu'il a lui-même, avec l'aide d'autres personnes, appelé la police à son secours.

Il n'a même pas, au cours de cette agression, réagi en retour, et n'a donc levé la main sur personne.

Le requérant conteste formellement ces accusations, qui violent, en outre, le principe de la présomption d'innocence, dérivé du droit au procès équitable protégé par l'article 6 de la Convention EDH, et consacré par l'article 48 de la Charte des droits fondamentaux (« Tout accusé est présumé innocent jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie »).

Il n'y a pas eu de « coups réciproques » comme tente de le faire accroire la partie adverse dans sa motivation. Même s'il y en avait eu d'ailleurs, ils pourraient légalement constituer en de la légitime défense, ce qui exclut également sa culpabilité pénale.

28. Aucun fait d'ordre public ne pourrait donc être légalement retenu par la partie adverse, qui viole, partant, l'article 74/11, §1er, 2° de la loi du 15.12.1980."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vermoeden van onschuld, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er twee verschillende termijnen worden weergegeven in het inreisverbod. Hij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van omstandigheden om het risico op onderduiken vast te stellen. Zo zou hij na zijn aankomst in België onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend. Alle negatieve beslissingen zou hij hebben aangevochten bij de Raad. Het principe van proportionaliteit zou niet zijn gerespecteerd. Hij zou zelf slachtoffer zijn geweest van de slagen en verwondingen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Er werd zowel gemotiveerd in rechte als in feiten, waarbij ingegaan werd op de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en gemotiveerd werd dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en er sprake is van een gewelddadig karakter van door hem gepleegde feiten, reden waarom hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De termijn werd duidelijk bepaald op 3 jaar, te meer nu de nadruk werd gelegd op het gevaar voor de openbare orde, met name het gewelddadige karakter van de gepleegde feiten, zijnde de wederzijdse slagen en verwondingen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, heeft indienen van een beroep tot nietigverklaring gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

van de vreemdelingenwet onontvankelijk of ongegrond wordt verklaard, geen schorsende werking (cfr. Artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980).

Dergelijk annulatieberoep verhindert de verwerende partij geenszins om toepassing te maken van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker bevindt zich immers in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Bovendien werd geoordeeld dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden nu er een proces-verbaal werd opgesteld door de politiezones Brussel Zuid nu hij op heterdaad betrap werd voor wederzijdse slagen en verwondingen.

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Daar ten aanzien van verzoeker een PV werd opgesteld ten zijnen laste uit hoofde van slagen en verwondingen, is het geenszins kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak. Het loutere feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift die feiten betwist, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de politie. Het loutere feit dat hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend nadat hij in België is toegekomen, verhindert de verwerende partij niet om het risico op onderduiken vast te stellen. Het risico op onderduiken werd verder gespecificeerd als volgt:

“Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”
Verzoeker toont niet aan op welke wijze het proportionaliteitsbeginsel zou zijn geschonden.”

2.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wijst de Raad erop dat deze de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Voormeld artikel 74/11 vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van ‘maximum’ drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. *In casu* worden deze twee mogelijkheden vermeld. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De verwerende partij beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen (‘maximum’ drie jaar).

Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

Bijgevolg blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van het eerste middel dat hij niet weet welke termijn hem wordt opgelegd: er wordt eerst een termijn van drie jaar vermeld en verder wordt gesteld dat een termijn van twee jaar proportioneel is.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt aangegeven dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, en anderzijds in de motieven wordt gesteld (en onderlijnd) dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. De Raad stipt hierbij aan dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissing wordt enerzijds gesproken van een termijn van drie jaar en dan weer van een termijn van twee jaar. Het is dus geheel niet duidelijk voor welke termijn nu uiteindelijk een inreisverbod wordt opgelegd aan verzoeker en of dit een maximumtermijn is die wordt opgelegd. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, kan de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden door enerzijds te spreken van een inreisverbod van drie jaar, zijnde de maximumtermijn *in casu*, en anderzijds van een inreisverbod van twee jaar. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar immers op waardoor er een gebrek aan motivering is (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.996).

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het een materiële vergissing betreft kan *in casu* niet gevolgd worden. Zowel de termijn van drie jaar als de termijn van twee jaar worden elk slechts eenmaal vermeld. De tegenstrijdigheid in de motivering betreft de kern van de bestreden beslissing en dit heeft verstrekken gevolgen. Het inreisverbod heeft ofwel een duur van drie jaar zijnde de maximumtermijn, ofwel een termijn van twee jaar. De loutere bewering dat het gaat om een materiële vergissing, is *in casu* niet voldoende om de tegenstrijdige motivering van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET